

k druhému lékařskému dobrozdání touž pojišťovnou předloženému, podle něhož žalobce invalidním není. (Vps z 22. VI. 1931, Cpo 428/31, Věst. Ú. S. P., příl. C/I 1931, č. 40.)

(⁹⁴) Posudek znalce je neúplný, nepřihlédne-li k vadě nebo k chorobě, na niž žaloba si stěžuje a která by mohla mít podstatný vliv na uznání invalidity. Založil-li pojišťovací soud svoje rozhodnutí na tomto neúplném znaleckém posudku, trpí řízení podstatnou vadou. (Vps z 12. XI. 1931, Cpo 683/31, PP. 299, Věst. Ú. S. P., příl. C/I 1932, č. 48.)

(⁹⁵) Neuznal-li lékařský znalec pojištěnku invalidní, hledě při podání posudku k tomu, že je dělnicí, nebylo třeba zjišťovati dále výdělkové a pracovní poměry žalobkyně jako dělnice tkalcovské. (Vps z 12. XI. 1931, Cpo 751/31, PP. 301, Věst. Ú. S. P., příl. C/I 1932, č. 50.)

(⁹⁶) Zabýval-li se soudní znalec uplatňovanou podstatnou chorobou, stanoviv její vliv na schopnost pracovní, není příčiny posudek ten pokládati za nesprávný, neúplný nebo nedo-

statečný. (Vps z 12. XI. 1931, Cpo 487/31, Věst. Ú. S. P., příl. C/I 1931, č. 46.)

(⁹⁷) Je-li odpor ve znaleckém posudku, jest podaný posudek nedostatečným a řízení je vadným. Pro přibrání dalšího znalce, odborného lékaře, jsou tu podmínky ve smyslu § 362 c. ř. z. (Vps z 12. XI. 1931, Cpo 975/31, Věst. Ú. S. P. příl. C/I 1932, č. 53.)

(⁹⁸) Posudek není vadný, když znalec neudal ztrátu výdělečné způsobilosti v procentech, vysloviv pouze, že žalobce je schopen vydělati více než třetinu toho, co úplně zdravý dělník jeho schopnosti a vzdělání. (Vps z 12. XI. 1931, Cpo 976/31, PP 297, Věst. Ú. S. P. příl. C/I 1932, čís. 54.)

(⁹⁹) Posudek znalce je neúplný, uznal-li znalec žalobkyni vetchozrakou, ale nezabýval-li se jejím v žalobě uvedeným tvrzením, že nevidí a pro slzení nemůže při práci používatí skel. Založil-li pojišťovací soud svoje rozhodnutí na tomto neúplném posudku znaleckém, je řízení vadným. (Vps z 12. XI. 1931, Cpo 1024/31, Věst. Ú. S. P. příl. C/I 1932, č. 45.)

Z rozhodnutí ve věcech pracovních.

572.

I. Důvody propuštění nejsou v § 82 živn. řádu uvedeny výčetmo, nýbrž pouze příkladmo.

II. Důvodem propuštění podle § 82 živn. řádu jest každý důvod, který se vahou a důležitostí některému z důvodů tam výslovně vyjmenovaných vyrovná anebo ještě ho předčí.

III. Člen závodního výboru může být propuštěn bez výpovědi a souhlasu rozhodčí komise (§ 22, odst. 2., zák. č. 330/1921), konal-li přes jemu známý zákaz správy závodu a bez úředního svolení na dvoře závodu schůzi. Rozh. nejv. soudu z 15. IV. 1932, Rv I 311/32, Juristenzeitung 1454.*)

Žalující byl členem závodního výboru v podniku žalované firmy. Jako takový mohl být bez výpovědi a souhlasu rozhodčí komise propuštěn jen z důvodů, které zaměstnavatele opravňují k okamžitému propuštění živnostenského pomocníka podle § 82 živn. ř. (§ 22, odst. 2., zákona z 12. srpna 1921, č. 330 Sb. z. a n.). Jak již v rozhodnutí č. 8216 Váž. obč.*) bylo zevrubně vyloženo, nejsou důvody k propuštění v § 82 živn. ř. uvedeny výčetmo, nýbrž jen příkladmo. Důvodem k propuštění podle § 82 živn. řádu jest každý důvod, který svou důležitostí rovná se některému z výslovně uvedených důvodů nebo tyto ještě předčí.

V § 82, lit. d), živn. řádu jest uveden jako důvod k propuštění, provinil-li se pomocný dělník trestným jednáním, pro které není hodlen důvěry majitele živnosti. Zákon mluví zde pouze o jednom (ať je to soudní nebo pouze policejní) trestném jednání, nežádá však, aby byl pomocný dělník za toto opravdu potrestán, a protože při tom klade zvláštní váhu na to, že pomocný dělník stane se svým jednáním nehodným důvěry zaměstnavatele, jest z toho vyvoditi, že se trestnému činu podle § 82, lit. d), živn. řádu rovná také takové provinění, které, byť i jen objektivně trestné, má za následek, že zaměstnavatel ztratí k pachateli důvěru. Ohledně žalujícího

bylo se strany nižších soudů konstatováno, že mu zákaz žalované firmy, že se ve dvoře závodu a okolí dílny nesmějí žádně schůze a shromáždění odbývati, byl znám, že však přes to 21. září 1929 dopoledne zavolal k sobě na dvůr dělnictvo žalované firmy, měl zde řeč a žádal o hlaování, kdo jest proti vyhláše vydané správou závodu ohledně vyšetřování nemocných a pro vypracování příslušné resoluce. Bylo také zjištěno, že schůze na dvoře závodu byla konána bez předchozího svolení úřadů. V tomto zjištěném způsobu jednání žalobce jest objektivní skutková podstata přestupku podle §§ 3 a 19 zákona ze dne 15. listopadu 1867, č. 135 R. G. Bl. V rozsudku bylo správně uvedeno, že žalující svým způsobem jednání hrubě porušil disciplínu závodu, zneužil svého postavení jako člen závodního výboru, a tím způsobem zbavil se důvěry svého zaměstnavatele. Jedná-li se tedy o objektivní trestní čin, který současně zbavuje žalujícího důvěry žalované firmy, pak byl žalovaný oprávněn žalobce podle § 82 živn. řádu bez souhlasu rozhodčí komise okamžitě propustiti.

573.

Lhůta § 1162 d) obč. zák. je lhůtou propadnou a je k ní hleděti z úřadu. Rozh. nejv. soudu z 3. XII. 1931, Rv I 1468/50. Richterzeitung str. 85/XIV.

Žalobkyně, která mnoho let byla zaměstnána na dvoře žalovaného jako dělnice, požádaje od žalovaného na jedné straně náhradu ušlého zisku, na straně druhé odškodné podle náhr. zák. čís. 529/20, resp. čís. 220/22 a nař. čís. 305/22. Žalobkyně tvrdí, že byla žalovaným bezdůvodně propuštěna z práce. Jedná se tedy o nároky z bezdůvodného a předčasného zrušení námezdního poměru (§ 1162, tit b) všeob. obč. zák.), resp. musí být především zkoumáno úřední cestou, zda žaloba byla včas podána, t. j. v 6měsíční propadné lhůtě § 1162, lit. d) obč. zák. pro uplatňování nároků z předčasného zrušení pracovního poměru. K propuštění žalobkyně došlo 7. července 1925, žaloba byla však podána teprve 2. července 1928. Žalobkyně tedy neuplatnila zažalované nároky včas a ná-

*) Tatáž právní věta byla již vyslovena v rozh. nejv. soudu z 11. srpna 1928, Rv I 311/28 (Váž. obč. 8216 v »Pracovním právu«, roč. VII., str. 74). Srv. však naproti tomu Budw. A 5351/1890 a Hlaváček »Novelisače § 82 živnostenského řádu« v »Sociální revui« (roč. XII., str. 584, n.).

sledkem toho tyto ztrácí. Na tom nemění nic ani ta okolnost, že se žalobkyně v roce 1925 ohledně svého propuštění obrátila na paritní komisi,^{*)} zvláště když tato k rozhodování nebyla příslušnou, jak bylo odvolacím soudem prokázáno, a tím méně byla dodržena lhůta § 1162, lit. d) všeobec. obč. zák., když žalobkyně 1. ledna 1926 podala žalobu pro uplatnění nároků u soudu, který v této věci nebyl příslušným a následkem toho byla žaloba vrácena.

374.

Jsou-li členové družstva zároveň zaměstnanci družstva, dlužno na ně aplikovati ustanovení § 8 zák. č. 91/1918 o zákazu noční práce. Nál. nejv. spr. soudu z 16. III. 1932, č. 3713/32, »Právník« str. 423/1932.

Zemský úřad v B. potvrdil dvěma rozhodnutími trestní nálezy I. stovice, jimiž byl V. B., jako odpovědný zástupce Družstva dělníků pekařských, z. s. s r. o., odsouzen pro přestupky § 8 zákona č. 91/1918 Sb. z. a n. Nss. uvážil o stížnostech proti těmto rozhodnutím podaných takto:

Stížnosti vytykají, že v odpor vzaté trestní nálezy odporují zákonu, poněvadž ochrana, kterou poskytuje zákon o 8hodinné době pracovní v příčině práce noční, týká se jen zaměstnanců, nikoli zaměstnavatele, v daném případě však se neúčastnili noční práce zaměstnanci, nýbrž členové družstva, které dlužno pokládati za zaměstnavatele.

Soud tento vyslovil v nálezu Boh. A 8038/29*) právní názor, že zákaz noční práce podle § 8 zák. č. 91/1918 vztahuje se toliko na práci osob jsoucích v námezdním poměru. Stěžovatel tvrdí, že v kritické době pracovali v závodě jen členové družstva a že členy družstva zaměstnané prací v určitém družstevním podniku nelze pokládati za zaměstnance tohoto podniku, nýbrž za zaměstnavatele, kteří ve svém vlastním podniku pracují.

V této formulaci nelze námitku tu uznati za důvodnou. Také členové družstva mohou vstoupiti v družstvu v pracovní poměr a na základě tohoto poměru účastniti se pak na výrobních pracích družstevního podniku. V takovém případě jsou členové družstva zároveň zaměstnanci družstva [srv. nál. Boh. A 8832/30**)] a dlužno pak na ně aplikovati ustanovení § 8 cit. zák. o zákazu noční práce. Použití tohoto ustanovení mohlo by snad býti vyloučeno, kdyby členové družstva byli v družstevním pod-

*) Srv. k tomu Váž. obč. 5003/1925; Lhůta § 1162 d) počíná skončením služebního poměru (předčasným propuštěním nebo výpovědí). Prekluse nestaví se tím, že byl nárok uplatněn u paritní komise.

**) Zákaz práce noční podle § 8, zák. č. 91/1918 nepostihuje práci zaměstnavatele (nál. nej. spr. soudu z 14. VI. 1929, č. 11.958, v »Pracovním právu«, č. 7).

**) Člen představenstva společnosti podle zák. č. 70/1873 ř. z., jenž ustanoven jest zároveň za úředníka s pevným platem... (nál. nej. spr. soudu z 20. X. 1930, č. 9354). Z důvodů: »... Při uzavírání smluv představenstvem společnosti — při čemž podle § 18 zák. o společ. a § 13, lit. c) stanov, nesejde ani na tom, zda jednání bylo výslovně uzavřeno jménem společnosti, nebo vycházeli z okolností najevo, že podle vůle smlouvců mělo býti uzavřeno za společnost — vznikají práva a závazky společnosti, jež jest vlastním kontrahentem a nikoliv představenstvu, resp. členům jeho, kteří byli při tom činní, neboť jednali v takovém případě jen jako zástupci společnosti. Sjednání tedy představenstvo společnosti s někým služební smlouvu za společnost, není podle toho, co bylo právě řečeno, zaměstnavatelem představenstvo, resp. jeho členové, jak stížnost mylně se domnívá, nýbrž vždy jediné a výhradně společnost, jako samostatný právní sub-

niku zaměstnání nikoli na základě pracovního (námezdního) poměru, nýbrž na základě jiného poměru právního, na př. na základě své členské povinnosti, ve stanovách družstevních předepsané. Nic takového však stížnost neuvádí, uplatňující toliko, že v době noční se účastnili na výrobě jen členové družstva, což však samo o sobě podle toho, co bylo právě řečeno, nevylučuje skutkovou podstatu přestupku stěžovatele za vinu kladeného.

375.

I. Stanovení uzavírací hodiny obchodů na Slovensku a Podkarpatské Rusi (zák. čl. XXXVI-1915) přísluší ministerstvu obchodu; města municipální a města se zřízeným magistrátem mohou tuto hodinu v rámci cit. zákona po slyšení obchodní a živnostenské komory upravití statutem účinným po schválení ministra obchodu. II. Čl. 2. a 3. zák. č. 125/1927 nedává politickým úřadům právo upravovati uzavírací hodinu vyhláškou. Nál. nejv. spr. soudu ze 7. III. 1932, č. 5635/1931, »Právník« str. 385/1932.

Politické úřady, podřízené ministerstvu vnitřnímu, jsou oprávněny vydávati příkazy a zákazy ve způsobu všeobecných nařízení podle čl. 3 za účelem uvedeným v čl. 2 zák. čís. 125/1927, nikoli zcela neomezeně, nýbrž toliko v záležitostech, spadajících do kompetence ministerstva vnitřnímu. Tato kompetence musí ustoupiti, je-li pozitivním předpisem nebo povahou věci založena kompetence úřadu jiného než politického, podřízeného ministerstvu vnitřnímu.

Poněvadž je tu pozitivní předpis, který stanoví uzavírací hodiny výslovně příkazuje úřadům jiným, než politickým ve smyslu čl. 1 zákona č. 125/1927, nastává případ, který vylučuje podle čl. 2 vydání příkazu a zákazu ve způsobu všeobecného nařízení na podkladě čl. 2 a 3 cit. zákona.

Zákonný čl. XXXVI:1915 nebyl zrušen živnostenským zákonem čís. 259/24, ježto tento ani neobsahuje ustanovení o této otázce, ani se ho netýká derogační klausule § 253, odst. 3. ž. z. Cit. zák. čl. upravuje uzavírací hodinu v Budapešti a některých jiných městech, v § 8 pak praví, že pokud nějaký zákon nic jiného nestanoví, mohou města municipální a města se zřízeným magistrátem... uzavírací hodinu obchodů v rámci předpisů tohoto zákona po slyšení obchodní a živnostenské komory upravití statutem, účinným po schválení ministra obchodu. Z těchto předpisů je patrné, že v Bratislavě, která je městem se zřízeným magistrátem, jest úprava uzavírací hodiny obchodních živností vyhrazena statutu městskému, který musí býti schválen ministrem obchodu.

jejt, představenstvem toliko zastoupený. S hlediska právního není ani překážka, aby mezi společenstvem se strany jedné a členem jeho představenstva se strany druhé, jako samostatnými právními subjekty, k právním činům způsobitelnými, byla sjednána služební smlouva.

Podle § 12 cit. zák. může společnost pod svou firmou nabývatí práv a vcházeti v závazky, může nabýti práva vlastnického a jiných věcných práv také v příčině pozemků a může před soudem žalovati a býti žalováno. Z toho plyne, že každé společnost, zřízené podle cit. zák., jest samostatným subjektem práv a závazků, osobou právnickou, kterou zastupuje před soudem i mimo soud představenstvo (§ 15 cit. zák. a § 13 a) stanov), jež způsobem stanoveným ve smlouvě společenské (stanovách) projevuje vůli a jménem společnosti se podepisuje (§ 17 zák. a § 13 lit. b) stanov). Společество nabývá práv právními jednáními, jež představenstvo jeho jménem uzavírá a zavazuje se jimi (§ 18 zák. a § 13 lit. c) stanov).

I. Výrok rozhodčí komise, jímž se propuštění členů (náhradníků) závodního výboru prohlašuje za bezúčinné, jest výrokem o soukromoprávním nároku. K takovému výroku rozhodčí komise není kompetentní.

II. Podle § 25, lit. a) zák. o záv. výb. záleží jedině na tom, zda úhrnný počet závodních zaměstnanců klesl pod 50, při čemž na druhu zaměstnání nebo na modalitách pracovního poměru nezáleží.

III. Okolnost, že v závodě trvá vůbec jakákoli činnost závodní bez ohledu na její vztah k závodnímu procesu výrobnímu, nebrání zániku závodního výboru podle § 25, lit. b), jestliže byly zastaveny některé práce, které tvoří článek procesu výrobního. Nál. nejv. spr. soudu z 18. V. 1952, č. j. 7570/52.*)

Ad I. Naříkaným rozhodnutím bylo propuštění členů a náhradníků závodního výboru prohlášeno za bezúčinné. Smysl tohoto výroku může být jen ten, že volní projev zaměstnavatelky, jímž byli funkcionáři závodního výboru z práce propuštěni, nemá zamýšlených právních účinků a že tedy pracovní poměr trvá dále. Výrok tohoto obsahu má povahu judikátu o soukromoprávním pracovním poměru. K výroku takového však rozhodčí komise podle ustálené judikatury není kompetentní (srov. jud. II., č. 6672).**)

Ad II. Podle § 25 a) cit. zák. záleží jedině na tom, zdali úhrnný počet závodních zaměstnanců klesl pod 50, a že při tom na druhu zaměstnání nebo na modalitách pracovního poměru nic nezáleží, takže do úhrnného počtu zaměstnanců počítati sluší i zaměstnanci, kteří nejsou zaměstnání v činnosti výrobní, jakož i nádeníky. Počítala-li tudíž rozhodčí komise do počtu závodních zaměstnanců všechny zaměstnance v závodě zaměstnané, nelze v tom viděti nezákonnost.

Ad III. Podle § 25, lit. b) závodní výbor přestává po právu existovati tehdy, zastaví-li závod činnost na dobu delší jednoho měsíce, a podle ustálené judikatury sluší činností touto rozuměti činnost výrobní, t. j. veškeré ony činnosti, jež tvoří články konkrétního výrobního procesu.

Naříkané rozhodnutí vychází z právního názoru, že závodní výbor podle § 25, lit. b) nezaniká, jestliže v závodě trvá v úbec jakákoli činnost závodní, a že je při tom lhosejno, jaký je vztah této činnosti k závodnímu procesu výrobnímu, a že závodní výbor zejména nezaniká, konají-li se v závodě přípravné práce pro budoucí výrobu.

Avšak názor tento nemohl nejvyšší správní soud uznati správným. Naříkané rozhodnutí dalo by se srovnati se zákonem jen tehdy, kdyby práce v závodě konané bylo možno uznati

*) Prejudikatura ad I.: Nál. z 24. VI. 1924, č. 11428 (Boh. A 3808 P. P., roč. III., str. 69), nál. z 18. XI. 1924, č. 20262 (Boh. A 4128 P. P., roč. V., str. 22), nál. z 21. IV. 1925, č. 8268 (Boh. A 4633, P. P., roč. IV., str. 69), nál. z 26. VI. 1915, č. 12821, P. P., roč. VI., str. 74), nál. z 25. XI. 1925, č. 22661 (Boh. A 5157, P. P., roč. V., str. 13).

Prejudikatura ad III.: Nál. z 9. X. 1923, č. 15805 (Boh. A 2742, P. P., roč. II., str. 99), nál. z 13. V. 1924, č. 9833, nál. z 1. IV. 1926, č. 19517/25 (Boh. A 5547), nál. z 16. VI. 1925, č. 12807 (Boh. A 5787), nál. z 29. IX. 1926, č. 19260 (Boh. A 5908, P. P., roč. VI., str. 12).

***) Rozhodčí komise není příslušná rozhodovati o soukromoprávních poměrech mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem (mimo případ § 3, lit. g) zák. o záv. výb.), Boh. A 3262/24, 3263/24, 3427/24, 4128/25, 5064/25, 5547/26, 5908/26, 7531/28, 7627/28.

za práce, třeba jen přípravné, které tvoří článek procesu výrobního. Žalovaná rozhodčí komise však povahu prací v závodě prováděných po této stránce nezjistila a neposoudila.

Poněvadž však toto opominutí má příčinu v nesprávném výkladu § 25, lit. b) zák. o záv. výborech, bylo naříkané rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o správním soudě.

377.

Proti udělení souhlasu rozhodčí komise k propuštění členů závodního výboru z práce není stížnost k nejv. spr. soudu přípustna. Nál. nejv. spr. soudu z 18. V. 1932, č. j. 7535/32.

Nálezem ze dne 13. února 1930, č. Rz 21/30/4 udělila rozhodčí komise podle zákona o závod. výborech v Praze firmě S. souhlas podle § 22 zákona o závod. výborech k tomu, aby dala členu závodního výboru týdenní výpověď z práce, poněvadž dopustil se jednání, pro která podle § 82 živn. řádu mohl okamžitě z práce být propuštěn.

Proti tomuto nálezu podal propuštěný člen závodního výboru stížnost k nejvyššímu správnímu soudu, o níž soud uvažoval takto:

Podle § 22, odst. 2., zákona o závod. výborech smějí členové závodního výboru být propuštěni z práce jen se souhlasem rozhodčí komise, ledaže by šlo o propuštění z důvodu, opravňujícího zaměstnavatele k okamžitému propuštění zaměstnance. Naříkané rozhodnutí jest podle svého obsahu udělením takového souhlasu. Podle ustálené judikatury není stížnost proti udělení řečeného souhlasu přípustna, poněvadž člen závodního výboru nemá podle zákona o závodních výborech právního nároku na to, aby rozhodčí komise odepřela souhlas k jeho propuštění z práce podle § 22, odst. 2., zák. o závodních výborech (Boh. A CCCXXXV/1928).*)

Stížnost ovšem namítá, že žalovaná rozhodčí komise nebyla vůbec kompetentní vydati naříkané rozhodnutí, a to z té příčiny, poněvadž, jak sama konstatuje, šlo o propuštění člena závodního výboru z důvodu, pro který zaměstnanec podle § 82 živn. ř. bez výpovědi z práce může být propuštěn, a v takovém případě že není k propuštění člena závodního výboru souhlasu rozhodčí komise zapotřebí.

Stížnost však přehlíží, že žalovaná rozhodčí komise udělila pouze souhlas k propuštění stěžovatele jako člena závodního výboru z práce, že však nevypravila judikátně, že stěžovatel dopustil se jednání, pro které podle § 82 živn. ř. bez výpovědi z práce mohl být propuštěn, k čemuž arcí kompetentní byl by jedině příslušný soud. K udělení souhlasu k propuštění člena závodního výboru podle § 22, odst. 2., zák. o závod. výborech však rozhodčí komise příslušnou byla, a nezáleží na tom, z jakého motivu svůj souhlas udělila, a je tedy lhosejno, vyslovila-li snad souhlas z té příčiny, že měla za to, že stěžovatel dopustil se jednání, pro která podle § 82 živn. ř. mohl okamžitě z práce být propuštěn.

Stížnost jest tedy bezdůvodná a bylo ji zamítnouti.

*) Člen závodního výboru nemá právního nároku na to, aby rozhodčí komise odepřela souhlas k jeho propuštění z práce podle § 22, odst. 2. zák. o záv. výborech (zásadní usnesení nejv. spr. soudu z 24. září 1928, č. 25.786).

Z rozhodnutí ve věcech sociálně pojišťovacích.

578.

Propuštění z pracovního poměru nebo pouhé přerušení práce? Nález nej. spr. soudu z 7. XI. 1951, č. 15.973, Boh A 9466.

Na sporu jest otázka, zda okr. nemoc. pojišťovna byla povinna přimoci k vědomosti ohlášení st-lky, že propustila z práce 114 zaměstnanců, jakož i její další oznámení, že zaměstnane ty opět do práce přijala. Podle nař. rozhodnutí, že se v tom směru odvolává na důvody stolice prvé, byla by měla pojišťovna tuto povinnost jen tehdy, kdyby hlášení formy odpovídalo skutečnosti, t. j. kdyby skutečně bylo došlo ke zrušení pracovního poměru mezi stěžující si firmou a dotčenými dělníky a kdyby opět nastoupení dělníků do práce skutečně stalo se na základě navázání nového pracovního poměru s nimi. Žal. úřad postrádá existenci tohoto předpokladu a z určitých skutečností tohoto dovozuje, že v daném případě pracovní poměr zrušen nebyl, nýbrž že přerušena byla pouze práce v podniku, při čemž pracovní poměr mezi firmou a dotčenými zaměstnanci zůstal nedotčen přes to, že firma dala zaměstnancům písemnou výpověď, jež nebyla vázána na výpovědní lhůtu. Žal. úřad usuzuje tak z toho, že dělníci po propuštění z práce nebyli nuceni vrátiti firmě materiál, nebylo s nimi provedeno vyúčtování ohledně započatých prací a byl jim dán příkaz, aby dne 11. července 1928 s prací opět započali. Stěžující si firma stojí naproti tomu na stanovisku, že písemnou její výpověď, danou dotčeným zaměstnancům, byl pracovní poměr úplně zrušen, a že nastoupili-li propuštění dělníci opět dne 11. července 1928 do práce, stalo se tak na základě nového pracovního poměru.

Pro řešení tohoto sporu je prejudiciální otázka, zda písemná výpověď, daná zaměstnancům, o níž jde, měla objektivně za následek zrušení pracovního poměru, neboť jen v tom případě mohla firma zaměstnance ony u okr. nemoc. pojišťovny odhlásiti a je později opět u téže pojišťovny jako nově přijaté dělníky přihlásiti. Žal. úřad se domnívá, že výpověď daná firmou tohoto účinku neměla, poněvadž ani se strany firmy, ani se strany zaměstnanců nebyla míněna vážně, t. j. byla pouze právním jednáním na oko, které podle § 916 o. z. o. nemohlo přivoditi zrušení pracovního poměru. Tento závěr neplatí však logicky z premis, které žal. úřad položil za základ svému rozhodnutí. Zaměstnavateli zajisté nemůže býti bráněno, aby propustil své zaměstnance z práce, třebaš měl v úmyslu po uplynutí kratší doby pracovní poměr opět s nimi navázati. Lhostejno je, z jakého důvodu zaměstnavatel k tomuto postupu se rozhodl. Okolnost, že dělníci po opětném přijetí do práce pokračovali v započaté práci, nestačí proto sama o sobě k závěru, že šlo o pouhé propuštění z práce na oko, neboť okolnost tu zcela dobře lze vysvětliti také tím, že zaměstnavatel měl z určitých důvodů vážný úmysl zrušiti pracovní poměr na určitou krátkou dobu a po uplynutí této doby znovu jej navázati a že právě se zřetelem na tento úmysl odložil vyúčtování za vykonanou práci na dobu pozdější a netrval na tom, aby zaměstnanci vrátili materiál jim svěřený. Rovněž z té okolnosti, že st-lka přijatým dělníkům uložila, aby dokončili práce před propuštěním jich započaté, nelze ještě logicky usuzovati, že k propuštění vůbec nedošlo.

379.

Předpis § 95, II. č. 2. poj. zák. o výpočtu ochranné lhůty platí též pro pojistný případ rodinného pojištění. Rozh. vrch. p. s. z 7. XI. 1951, Cpo 699/51.

Ze zjištěných okolností o trvání pojistného poměru pracovního jest zřejmo, že matka ošetřovanky dne 22./6. 1930 měla zákonný nárok na plnou ochrannou lhůtu 6 týdnů. V této ochranné lhůtě E. L. porodila dne 24./7. 1930 a zjištěno bylo prvním soudem, že 6 týdnů před slehnutím a 6 týdnů po slehnutí pobírala podporu od žalované strany.

Podle § 95 II., č. 2. poj. zák., nepřihlízí se při výpočtu ochranné lhůty podle § 97, odst. 4. a 5. poj. zák. k době, po kterou pojištěnka požívá peněžité dávky rovné nemocenskému před porodem.

Od opuštění práce dne 22./6. 1930 do dne porodu 24./7. 1930 neprošla ani celá doba 6 neděl, po kterou pobírala pomoc v mateřství, mohl běh ochranné lhůty počítati teprve dnem porodu a proto nastal pojistný případ během ochranné lhůty, neboť tato se skončila až 4./9. 1930.

380.

Nároku na dávky rodinného pojištění nabývá pojištěnec po čtyřech týdnech (§ 97, odst. 3. poj. zák.), třeba nemoc rodinného příslušníka vznikla ještě před uplynutím této lhůty. Rozh. v. p. s. z 21. I. 1952, Cpo 677/51.

Názor, že nárok na dávky rodinného pojištění nevzniká, onemocněl-li příslušník rodiny dříve, než uplynuly 4 týdny ode dne, kdy pojištěnec stal se povinně pojištěným, nemá v zákoně opory. Vždyť pojišťovací zákon nemá ani ustanovení, na základě kterého pojišťovna by byla oprávněna zamítnouti nárok nemocného pojištěnce na dávky pojištění proti nemoci z důvodu, že pojištěnec sám onemocněl dříve, než vstoupil do zaměstnání pojištěným povinně. Podle § 97, odst. 3. poj. zák. nárok na dávky rodinného pojištění trvá, pokud pojištěnec má nárok na pomoc v nemoci, a lze toho nároku nabýti teprve po uplynutí 4 týdnů ode dne, kdy pojištěnec stal se povinně pojištěným. Okolnost, že onemocněl nastalo dříve, než splněny byly ostatní podmínky pro nárok na dávky pojištění proti nemoci, má podle § 251 poj. zák. právní význam pouze u dobrovolných pojištěnců, u nichž za základě výslovného ustanovení zákona nárok nevzniká vůbec, byli-li nemocni již v době přihlášky.

381.

Nárok na pojistnou dávku lze přiznati nejlépe za dobu jednoho roku zpět od uplatnění nároku. Rozsudek v. p. s. z 30. III. 1952, č. j. Cpo. 85/51-1.

Žalobce uplatnil nárok na invalidní důchod dne 21. listopadu 1930; prvý soud vzav za prokázané, že žalobce stal se invalidním již dne 12. července 1929, přiznal žalobci invalidní důchod od tohoto dne. Žalovaná strana napadá rozsudek pouze, pokud jí byl přiznán důchod invalidní za dobu od 12. července 1929 do 20. listopadu 1929.

Odvolání žalované strany jest oprávněno. Podle § 156 poj. zák. promlčuje se právo na přiznání pojistné dávky v pěti letech ode dne, kdy nastal případ pojistný, nárok pak na výplatu jednotlivé její splátky v jednom roce ode dne jejího nápadu.

Pojištěnec není invalidní ve smyslu § 109 poj. zákona, je-li sice úplně neschopen vykonávat poslední těžké zaměstnání, ale je-li jeho schopnosť k výdělku v povolání, v němž byl vyučen, snížena jen o 60%; na váhu padá i mladší věk, takže může se v onom povolání přizpůsobiti ztrátě pohyblivosti levé ruky aspoň částečně. Rozsudek v. p. s. z 30. III. 1932, č. j. Cpo 95/32-1.

Znalec MUDr. Č. podal posudek, že žalobce trpí úplnou ztuhlostí levého kloubu loketního s částečným obmezením pohyblivosti kloubu ručního a prstu levé ruky, následkem čehož může používatí levé ruky pouze v té míře, že může jí přidáváním a přidržováním předmětu vypomáhati v lehčí práci ruce pravé, která jest zdravá. Funkce dolních končetin jest plně zachována. Dr. Č. oceňuje vzhledem k původnímu zaměstnání žalobce, který byl vyučen v obchodě, a vzhledem k normám pojištění úrazového ztrátu výdělečné schopnosti na 60% a výslovně praví, že pro práce a zaměstnání ku-

pecké pracovní a výdělečná schopnosť snížena jest méně než 60% a že ovšem k práci, při níž žalobci úraz se přihodil (»obsluha strojů ve válcovně«), žalobce není vůbec schopen. Vrchní pojišťovací soud neshledává příčiny pochybovatí o správnosti tohoto posudku soudního znalce dr. Č.

Vezme-li se tento posudek dr. Č. za základ rozhodnutí, dlužno žalobu zamítnouti. Jest nesporné, že žalobce jest vyučen pro živnosť kupeckou. Podle cit. § 109, odst. 2. poj. zák. dlužno zaměstnání kupecké považovati za zaměstnání přiměřené schopnosťem a výcviku žalobce. Ztrátou pohyblivosti levé ruky způsobila žalobce ke kupeckému zaměstnání snížena jest o méně než 60%. Nelze proto ho podle cit. § pokládati za invalidního. Jest nerozhodno, že žalobce pro jiné zaměstnání, při kterém nutně potřebuje obou rukou, jest úplně neschopný. Žalobce naroden jest v roce 1902. Není ještě tak stár, že by ve svém kupeckém povolání se nemohl aspoň částečně přizpůsobiti ztrátě pohyblivosti levé ruky.

Rozhodnutí soudů nižších stolic.

Vyčerpali-li pojištěnec celoroční podpůrní období, byl pak čtyři měsíce zaměstnan a nato onemocněl touže nemocí, má nárok na podporu opětně po dobu jednoho roku. Rozsudek poj. soudu v Litoměřicích ze 4. IV. 1932.

Napadený nález zjišťuje, že žalobce trpěl od 26. VII. 1930 do 25. VII. 1931 tuberkulosou plic a bronchiálním katarom a v této době bral nemocenské, že pak od 27. VII. do 3. XII. 1931 pracoval, načež onemocněl 4. XII. 1931 akutním reumatismem svalovým a dostával nemocenské až do 7. XII. 1931, kteréhožto dne opět byla zjištěna tuberkulóza plic a bronchiální katar. Vzhledem k tomu, že pro tuto chorobu už bral nemocenské po celý rok, je vyčerpán podle napadeného nálezu jeho nárok podle § 95/I-2 zák. o soc. poj. a nemůže nastati prodloužení následkem dřívějšího pojištěného případu ani novým pracovním poměrem.

Jde tedy jediné o právní otázku, zdali žalobce už nemá nárok na nemocenské, ačkoli více než 4 měsíce znovu pracoval a při onemocnění mu byly poskytovány dávky nemocenské.

Zákon obsahuje o tom, kdy jest považovati nové onemocnění za nové pokračování dřívější nemoci, ustanovení v § 98 zák. o soc. poj. Toto ustanovuje domněnku, avšak pokračování nemoci lze prokázati i jiným způsobem. Pojišťovací soud je toho názoru, že vzhledem k dlouhé době nového zaměstnání, ve které žalobce musil plniti své povinnosti vůči nemocenské pojišťovně, nabyt také nového nároku proti ní. Odporovalo by zcela určitě sociálnímu zákonu, jestliže by dělník, který už bral jeden rok nemocenské, který však po tom dlouhou dobu znovu pracoval, by neměl míti nárok na dávky, poněvadž při stavu nemoci by vždycky musila býti započítána doba dřívější nemoci.

I když nemocenské pojištění je zařízení krátkodobé, nelze považovati tento následek za vyhovující zákonu.

Může předseda závodního výboru resignovati?
Usnesení rozh. komise v Ružomberku ze dne 27. května 1932, čj. R 7/32.

Po řádných volbách závodního výboru bol v ustavujúcej schôdži závodného výboru zvolený za predsedu člen závodného výboru K. V.,

ktorý sa tejto funkcie vzdal a na základe jeho vzdania bola zvolána schôdza závodného výboru, na ktorej bol novozvolený ako predseda člen závodného výboru A. S.

Proti resignácii povodného predsedu závodného výboru a proti volbe nového predsedu podali niektorí voličia sťažnosť k rozhodčej komisii a žiadali, aby komisía vydala nález v tomto smeru, že funkcia predsedu závodného výboru udelená a prijatá v riadnej ustavujúcej schôdži závodného výboru je nerozlučnou súčasťou členstva v závodnom výboru a že preto potrvá tak dlho, ako členstvo a že predsedu závodného výboru môže byť len zbavený funkcie z dôvodov v zákone stanovených, ďalej aby vyriekla, že predsedom závodného výboru zostáva naďalej K. V. a že dodatečná volba predsedu závodného výboru, prevedená dňa 2. mája t. r., je ako protiviaca sa zákonu neplatná.

Sťažovatelia dovozuju, že zvolený predseda, ktorý funkciu prijal, nemôže sa funkcie predsedníctva vzdať, barz presného výslovného ustanovenie v tomto smeru nieť, a odvolávajú sa na to, že zvolené predsedníctvo závodného výboru musí byť oznámené správe továrne, ďalej analogického predpisu volebného poriadku do obci a konečne poukazuju na rozhodnutie najvyššieho správneho súdu z 13. februara 1924, č. 2375.

Resignovavši predseda závodného výboru ako jaj novozvolený predseda závodného výboru žiadali zamietnutie sťažnosti, a to jednak ako oneskorenej, jednak aj čo do základu bezdôvodnej a uvádzali, že ako členstvo závodného výboru, tak aj preto predsedníctvo závodného výboru je funkciou čestnou, takže niet prekažky, aby člen závodného výboru potažme predseda na funkciu tuto resignoval. Tvrdili, že resignacia bývalého predsedu a volba nového predsedu byly prevedené zodpovedne zákonu so zachovaním všetkých formálnych náležitostí. Bývalý predseda závodného výboru K. V. udal, že bol nutený funkcie predsedníctva se vzdať, jednak preto, že mu byly robené prekažky pro výkonu tejto funkcie, a to práve zo strany týchto robotníkov, ktorý si teraz proti resignácii sťažujú, keďže, tyto robotníci ho po novínach opisovali, ohovarali u spolurobotníkov, takže on ako nervozný a snadno vznětlivý člo-

vek obával se, že by bol vyprovokovaný k nejakému nepredloženému činu, pre ktorý by bol prípadne funkcie predsedníctva potažme členstva závodného výboru zbavený a okrem toho preto, lebo vykonávaním funkcie predsedníctva trpel ujmu na zárobku. Preto vzal sa len predsedníctva a zostal ďalej členom závodného výboru, a to ako miestopredseda.

Rozhodčá komisia oberala sa predom námietkou oneskorenia sťažnosti. V tom smeru zistila, že sťažnosť bola podaná dňa 14. mája, tedy dvadŕnásť deň po schôdzi závodného výboru, v ktorej došlo k rezignácii predsedu a k volbe nohého predsedu.

Zákon o závodných výborech stanoví v § 9. lehotu 8dennú pre podanie sťažnosti, len keď se jedná o sťažnosti proti volbe do závodného výboru, nie ale v iných prípadoch, takže k podaniu pritomnej sťažnosti prekluzivná lehota stanovená niet, v dôsledku čehož sťažnosť nutno považovať za včas podanú a námietku v tomto smeru za bezpodstatnú.

Sťažnosť však neobstojí dla názoru rozhodčej komisie co do základu. Niet totiž v zákone o zriadení závodných výborov ustanovenia v tom smeru, že by funkcia predsedy závodného výboru musela bezpodmienečne trvať u jednej osoby po celé funkčné obdobie závod. výboru.

V § 21. zákona č. 350 z roku 1921 sú stanovené prípady, kedy zaniká členstvo v závodnom výboru a v týchto tiež nie je zahrnutý pád vzdania sa členstva. Keď ale aj výslovne ohľadom vzdania sa funkcie ustanovenie zákonné niet, cesto, ale keďže členstvo v závodnom výbore je funkciou čestnou, možno dovzovať, že nikdo nemôže byť nutený, aby tuto funkciu proti svojej vôli vykonával. Zákon totiž nikde nestanoví, že by člen závodného

výboru sa nesmel členstva vzdaf. Nepripustnosť vzdania sa členstva závodného výboru nemozno spatrovať v tom, že skutočnosť tato nie je medzi skutočnosťmi, pre ktoré končí činnosť členstva závodného výboru, uvedená, lebo v § 21. cit. zák. nie sú uvedené ani jiné okolnosti, ktoré obyčajne spôsobujú zanik členstva vo spoločnostiach, na príklad umrtie.

V spornom prípade ale nejedná sa o rezignáciu na členstvo závodného výboru, leč len o rezignáciu na predsedníctvo, zakiel čo resignovavší predseda ostáva ďalej členom závodného výboru. — Volba funkcionárov závodného výboru je však čisto vnútrnou záležitosťou samého závodného výboru a niet preto prekážky, aby predseda potažme ktorý koľvek s funkcionárov závodného výboru funkcie tejto sa vzdal, a aby závodný výbor na svojej riadnej schôdzi nohého funkcionára na miesto resignovavšieho si zvolil.

Zákon sám nemá ten účel, aby nutil niekoho k vykonávanie funkcie proti jeho vôli, lebo isto je, že osoba, ktorá s nechufou, potažme nerada čestnú funkciu vykonáva, riadne svoje povinnosti neplní.

Sťažovatelia dovolávajú sa analogie volebného poriadku do obcí, lebo predpisy volebného poriadku do obcí a predpisy zákona o zriadení závodných výborov sú na sobe nezávislé a každý o sobe je lex specialis, takže analogie sa nedá upotrebiť.

Tiež odvolávanie sa na rozhodnutie nejvyššieho správneho súdu č. 2375 z 12. februára 1924 je nesprávna, lebo nálezom týmto sa rieši otázka zbavenie funkcie proti vôli otazného funkcionára, nie tedy rezignácia funkcionára.

Bolo treba sťažnosť ako bezzákladnú zamietnuť.

Dr. Julius Felber:

Kdy může zvolený člen závodního výboru odmítnouti volbu a kdy může resignovati na svoji funkci?

(Dokončení.)

Takový člen by asi nekonal svých povinností, a tudíž by mohl být podle ust. lit. c) zbaven své funkce nálezem rozhodčí komise. Bylo by však účelným, musit vyčkávat rozhodnutí této komise — nehledě k tomu, že rozhodnutí takové musí být vyvoláno stížností podnikatelovou nebo poloviny k volbě oprávněných zaměstnanců? Takové rozhodnutí jest současně trestem — (4) bylo by spravedlivé a účelné trestati člena závodního výboru za nezaviněnou neschopnost vykonávatí svoji funkci? Rozhodčí komise nemůže při nálezu vyřknouti, že vyloučený podle lit. c) volitelnost neztrácí — k tomu jí nedává žádné ustanovení oprávnění. A přece se může jednati o zcela výjimečně schopného člena, kterému na příklad úrazem výkon funkce bude znemožněn. Má tedy fakticky nevykonávatí svoji funkci a vydávatí se možnosti trestu ztráty volitelnosti (k případné stížnosti třeba zaměstnavatele — otázka není jen akademická), anebo má právo na funkci resignovati?

Nemožnost zastávatí funkci není vždy tak evidentní, jako v případě smrti, třebaže v daném okamžiku může jíti o neschopnost objektivně zcela stejnou. Jest zde někdo, kdo by měl právo autoritativně deklarovati jak nastalou neschopnost, tak hlavně ztrátu funkce? Mohlo by býti považováno vzdání se za takové

Poznámky.

prohlášení? Takový názor by bylo lze stěžii podepřít byl i jen analogií či právními zásadami, při čemž by zůstala ještě otevřena otázka, zda by analogie byla vůbec přípustna.^(*) Úvahy toho druhu by nás však příliš zaváděly, ba musily by nás vůbec odvésti s pole čistě právníckého.

I kdybychom tedy uznali, že výpočet odst. 1., § 21, není taxativní, co by z toho následovalo? Zřejmě by nebylo lze bez dalšího tvrdit, že každý člen se může kdykoliv vzdát své funkce. Kdybychom přijali výhradně účelové hledisko kritiky zákona — a pouze s takového hlediska bychom mohli dospět k předpokladu, že nejde o výčet taxativní — bylo by nutno zkoumati jednotlivá ustanovení § 21, zjistiti, jaký účel sledují a podle toho, zda i v jiných případech by tohoto účelu bylo dosaženo. Pro daný případ by bylo nejdůležitější ustanovení sub lit. b).

(*) § 20, odst. 3: Členové závodního výboru setrvávají v činnosti až do doby, kdy budou praplatně zvoleni jejich nástupci.

§ 21, odst. 1.: Jinak končí činnosť jednotlivého člena závodního výboru:

a) rozvázáním pracovního nebo služebního poměru se závodem,

b) ztrátou volitelnosti,

c) nálezem rozhodčí komise k písemné stížnosti podnikatelové nebo polovice zaměstnanců k volbě oprávněných, že člen závodního výboru nekonal svých povinností anebo hrubě je porušil, nebo že porušil povinnost mlčelivosti, uloženu mu odst. 6., § 6.

Ztráta volitelnosti jest ztráta minimálních předpokladů pro schopnost zastávat funkci člena závod. výboru. Bylo by nutno znovu zkoumatí ust. § 14. Chtěli-li bychom pak dokonce dovésti možnost vzdání se bez jakýchkoliv důvodů, musili bychom přiznati, že i vůle kandidáta jest takovým minimálním předpokladem, čili že proti své vůli by nemohl nikdo býti ani zvolen.⁽⁹⁾ Takovému závěru by bylo možno namítnouti, že je ve zřejmém rozporu se zákonnými ustanoveními.

Otázku však nutno rozebíratí též v souvislosti s jinými zákonnými ustanoveními našeho práv. řádu.

Nebylo by možné použití analogie s ustanoveními volebního řádu do obcí? Ten v § 8 obsahuje ustanovení jak o povinnosti přijmouti volbu, tak i o možnosti vzdání se funkce v obci.

Funkce v obec, zastupitelstvu je právě tak funkci »veřejného orgánu«, jako členství v závodním výboru. Závodní výbor je nesporně institucí veřejnoprávní, jíž jest svěřena jistá — třebaže nepatrná — část ochrany veřejných zájmů, veřejné pravomoci. V důvodech rozhodnutí nejv. správ. soudu, Bohusl. 4295, nevylučuje se zásadně přípustnost analogického použití předpisů voleb. řádu do obcí pro závodní výbory. Podmínkou však jest, aby v zák. o závodních výborech byla mezera. Jest nedostatek ustanovení o možnosti vzdání se funkce mezerou, nebo je jím implicitně řečeno, že není možno vůbec se funkce vzdáti? Pro druhý názor by byly velmi vážné důvody. Orgánní funkce jest zároveň povinností, které libovolně zanedbávati nelze a také ne se »vzdáti«.

Byla-li by však přece analogie přípustna — jest možno se vzdáti z důvodů 1—9 § 8 voleb. řádu obecního, t. j. z těchto důvodů, kdy smí osoba, zvolená do obec, orgánu, odmítnouti volbu? Zák. o závodních výborech má přece ustanovení o odmítnutí volby. Smí tedy již fungující člen závodního výboru vzdáti se funkce z důvodů § 16 zák. 330/21? Jenom z těchto důvodů nebo též z těch, které zná § 8 zák. 75/1919, na př. pro nemoc či tělesnou vadu, způsobující nemožnost vykonávatí funkci? Může se člen závodního výboru vzdáti funkce i bez takových vážných důvodů se souhlasem ostatních členů závodního výboru? V praxi by bylo značně obtížno rozhodnouti se pro takové či onaké řešení nahozených otázek.

Nejsnáže by však bylo lze — jak ukázáno — hájiti these, že resignace na funkci je nepřipustná, třebaže takové ustanovení je svrchovaně neúčelné.

Zbývalo by ještě zodpověděti otázku, jež je rovněž nadhozena ve shora citovaném článku dr. Krause, jaké následky by měla resignace faktická, t. j. kdyby protiprávně se vzdavší člen závod. výboru svoji funkci skutečně přestal vykonávati, sabotoval ji.

Člen takový by ovšem mohl být nálezenem rozhodčí komisí vyloučen, s trestní sankcí odst. 2. § 21. Ale nehledíme-li k onomu trestu, dosáhl by tím právě toho, co svou resignací zamýšlel. Zákon č. 330/21 nemá trestní sankce § 68. volebního řádu obecního, bod 3., odst. III. Samozřejmě nelze platnost tohoto předpisu rozšiřovati i na závodní výbory — nulla poena sine lege.

(4) § 21, odst. 2.: Člen vyloučený podle lit. c) ztrácí volitelnost do závodního výboru pro příští dvě období volební.

Ale: bylo by možné domáhati se náhrady škody, sabotáží způsobené, na resignovavším členu? Tu otázku by bylo lze rozhodnouti jen v mezích úvahy všeobecné, zda totiž ručí veřejný funkcionář za škodu, kterou způsobil nevykonem své povinnosti.

Naskytá se však ještě zajímavější otázka: bylo by možné sabotujícího člena donucovati, aby svou funkci vykonával? § 26. zák. 330/21 má ve svém odst. 5. ustanovení, že nálezy rozhodčích komisí jsou soudně vykonatelné, jsou-li opatřeny politickým úřadem doložkou vykonatelnosti. Může se rozhodčí komise usnésti, že určitý člen jest povinen na př. zúčastniti se schůzi závodního výboru? Odst. 1 § 26 tomu nasvědčuje. Ten, na základě jehož stížnosti komise takto rozhodla, by pak měl po doložce vykonatelnosti možnost, podati u soudu návrh na exekuci podle § 354 exekučního řádu! Člen závodního výboru by mohl tedy být dokonce donucován v a z b o u k dalšímu zastávání své funkce. ?)

Tento závěr je až zarážející svou neobvyklostí. S takovouto sankcí se ve veřejném právu obyčejně nesetkáváme, i bylo by nutno bedlivě rozvážiti, zda takovýto postup by nebyl v rozporu s veřejnoprávní povahou funkce v závodním výboru. Při nejmenším již sama možnost takového závěru jest dokladem toho, jak velmi málo spolehlivým vodítkem pro praxi jsou rozebíraná ustanovení zákona o závodních výborech.

Důchod z připojištění podle pensijního zákona č. 26/1929 nepodléhá exekuci. (Usnesení krajského soudu civ. v Praze ze dne 29. března 1932, č. j. R IV. 292/32/9.)

Projednávaný případ týká se sice připojištění za přeplatek premiové rezervy, převedené od náhradního ústavu k Všeob. pens. ústavu v Praze, avšak v celku argumentace cit. usnesení je všeobecného dosahu. Krajský soud civilní nedal za pravdu názoru vymáhající strany, jež ve stížnosti dovozovala, že § 46 zákona č. 26/1929 nevztahuje se na dávky z připojištění a k vývodům stížnosti uvedl:

Stěžovatel uvádí ve své stížnosti, že odůvodnění soudce prvního spočívá na nesprávném právním posouzení, ježto § 46 zákona ze dne 21. února 1929, č. 26 Sb. z. a n. týká se výhradně pojištění povinného, nikoli však dobrovolného připojištění, o němž jedná oddíl VIII. cit. zákona.

Poddlužník se vyjádřil ve smyslu § 295 ex. ř., odst. II., že povolená exekuce přičí se platným předpisům a zároveň vysvětlil, že tu jde o připojištění, které jest pokračováním dřívějšího náhradního pojištění, pokud dávky náhradního pojištění převyšovaly výměru dávek, poskyto-

(5) Rozh. komise může určovati, kdo jest či není členem záv. výboru, jen na podkladě písemné stížnosti oprávněné osoby. Proto mohla nastati situace na př. v rozh. nss Boh. 2697, kdy zaměstnavatel ignoroval činnost závodního výboru, tvrdě, že je nezákonně složen.

(6) Viz pozn. (2).

(7) Ovšem za dalšího předpokladu, že jde o plnění nezastupitelné. Kdyby řádná funkce člena byla plněním zastupitelným, byl by možný náhradní výkon podle § 353 ex. ř.! I to zní zcela absurdně. Přesto srov. vysoce zajímavé výklady Hoetzlový v knize »Záruky a exekuční prostředky v rak. právu správním«, Praha, Česká Akademie, 1915, jmenovitě v § 3, str. 107 sl.

vaných Všeobecným pensijním ústavem. V náhradním pojištění musela totiž podle předpisu § 66, odst. 1., č. 1. zák. č. 89/1920 hodnota nároků, poskytovaná členům povinným k pojištění a jejich pozůstalým, převyšovati hodnotu nároků zákonných alespoň o jednu pětinu. Nejde tu tedy vlastně o dobrovolné připojištění, jak se stěžovatel domníval, a jest proto návrh podle § 295, odst. 2. ex. ř. úplně po právu. Ostatně znění § 46 zák. z 21. února 1929, č. 26 Sb. z. a n. je všeobecné, zmiňuje se o nárocích a dávkách a nevylučuje tedy ani nároků z připojištění a ze zařazení ustanovení tohoto v odstavci nelze ještě vyvozovati, že by ustanovení toto nevztahovalo se i na připojištění. Ježto pak nesmíjí býti zákonné dávky pojišťovací žádným způsobem odňaty oprávněné osobě ani zastavením, ani zabavením, správně první soudce rozhodl, když k návrhu podlužníka exekuci tuto jako nepřipustnou zrušil. Nebylo proto neopodstatněné stížnosti vyhověno.

Nutné náležitosti odvolání podané k zemskému úřadu u úřadovny Všeobecného pensijního ústavu proti jejímu výměru jsou: patrný projev nespokojenosti s obsahem aktu a projev vůle strany, aby o věci rozhodla vyšší stolice. (Výnos min. soc. péče ze dne 24. 6. 1952, č. j. 11.357/IV-3-31.)

Praxe správního řízení, usměrňovaná judikaturou nejvyššího správního soudu, vychází sice ze zásady liberálního posuzování opravných prostředků, podaných stranami. (Tak zejména nerozhoduje, označila-li strana opravný prostředek nesprávným technickým termínem, na př. rozklad místo odvolání, jen když z obsahu podání možno ve prospěch strany vyložití podání jako řádný opravný prostředek.) Avšak vždy musí v konkrétním případě býti z účinného podání patrné alespoň, že podání bylo skutečně stranou míněno jako opravný prostředek.

Opravným prostředkem pak jest rozuměti projev, kterým se strana domáhá pomoci vyšší stolice správní proti aktu stolice nižší. Jsou tudíž — jak bylo také často konstatováno v judikatuře Nss. — minimálními požadavky, aby podání strany mohlo býti vyloženo jako opravný prostředek: projev věcné nespokojenosti s obsahem aktu a projev vůle strany, aby o věci rozhodla stolice vyšší. Vůle strany, aby o věci rozhodla stolice vyšší, nelze v daném případě z obsahu učiněného podání zjistiti. (Firma pouze udává, že »prozatímně upozorňuje na to, že J. R. nepodléhá pojistné povinnosti« a odkazuje k dalším důvodům.)

Ježto tu tudíž není této nezbytné náležitosti opravného prostředku, t. j. jasné vyslovené vůle strany, aby akt, s nímž není spokojena, byl přezkoumán nadřízenou stolicí odvolací, nelze podání firmy J. S., učiněné u úřadovny B. Všeobecného pens. ústavu v Praze, považovati za odvolání k Zemskému úřadu. Shodný právní názor vyslovil také Nss. v nálezu Boh. adm. č. 3058/24 (kniha judikátů II., č. 5088, str. 219): »Podání učiněné k úřadu, který ve věci již rozhodl, v němž strana žádá, aby tento úřad svoje rozhodnutí změnil, z něhož však není zřejmý úmysl strany vyvolati rozhodnutí stolice vyšší, nelze pokládati za odvolání, třeba bylo učiněno ve lhůtě odvolací a na zákonném místě podacím.«

Rovnocennost pensijních nároků státních zaměstnanců podle § 2, č. 4. pens. zák. (Výnos min. soc. péče z 24. VI. 1932, č. j. 7508/IV/3/1932.)

Na základě § 2, odst. 4. zákona ze dne 21. února 1929, č. 26 Sb. z. a n., prohlašuje ministerstvo sociální péče po slyšení Všeobecného pensijního ústavu, že normální pensijní nároky, zaručené státním zaměstnancům zákony ze dne 24. června 1926, č. 103, 104 a 105 Sb. z. a n., jsou — posuzované ve svém celku — rovnocenné nárokům podle zákona ze dne 21. února 1929, č. 26 Sb. z. a n., jakož i dostatečně zabezpečené.*

Jsou tudíž veškerí státní zaměstnanci, kteří mají takové pensijní nároky aneb jich nabudou po uplynutí stanoveného zkušebního nebo prozatímního postavení (§ 1 zákona č. 103/1926, § 1, odst. 1. zákona č. 104/1926, § 1, odst. 1. zákona č. 105/1926), vyňati z pojistné povinnosti podle ustanovení § 2, odst. 4. cit. pens. zákona č. 26/1929.

Případné spory o tom, zda ten který státní zaměstnanec splňuje in concreto tento předpoklad po vynětí z pojistné povinnosti, přísluší řešiti předepsanou cestou instanční podle §§ 125 a 135 zákona č. 26 z r. 1929.

Ministerstvo sociální péče upozorňuje, že úřady jako zaměstnavatelé jsou povinny přihlásiti všechny úředníky shora uvedených skupin, pokud nejsou vyňati z pojistné povinnosti, u příslušného nositele pojištění, a to tím více, že podle judikatury nejvyššího soudu mohou býti řádnými soudy odsouzeny k náhradě škody z nepřihlášení k pojištění resp. jich pozůstalým vzniklé (§ 1295 o. z.).

Časopisy.

Soudcovské listy (roč. XIII., č. 8). Dr. K. Loula: Má zaměstnanec nárok na týdenní mzdu podle § 1154b) ob. z. obč. v případě nastoupení přesencí služby vojenské? Dr. Josef Budník: Vymezení pojmu »vyšších služeb« v praxi nejvyššího soudu. Dr. Josef Budník: K otázce t. zv. bezesmluvního stavu v pracovním poměru právním.

Veřejná správa (roč. II., str. 161 n.). Dr. Jiří Havelka: »O vývojových tendencích práva státního úřednictva a o postavení státního úřednictva ve státě.«

Juristen-Zeitung (roč. XIII., str. 99 n.). Dominik Eisinger: »Jsou rozhodčí úřady upraveny pracovní smlouvou zvláštními soudy nebo správními úřady?« V č. 14 (str. 110). Dr. Hans Roppert: »Nepřipustnost revise proti rozsudkům pracovních soudů ve sporech s hodnotou předmětu do 300 Kč.«

Prager Juristische Zeitschrift (roč. XII., str. 484). Dr. Otto Siegel: »Odborové organizace zaměstnanecké v Československé republice.«

Mitteilungen des deutschen Hauptverbandes der Industrie (roč. XIII., str. 551). Dr. Otto Brexl: »Novelizace sociálního pojištění.«

* Tímto výnosem byla vyslovena ve smyslu ustanovení § 2, č. 4. pens. zákona rovnocennost a dostatečné zabezpečení zaopatřovacích nároků pouze státních zaměstnanců, na něž se přímo vztahují ustanovení zákonů z r. 1926, č. 103, 104 a 105.

Nevztahuje se tudíž tento výnos na zaměstnance ostatních veřejných zaměstnavatelů, uvedených v § 2, č. 4. pens. zákona (státních podniků, zemí, obcí a pod.), i když v příslušných pensijních řádech pro ně platných je stanoveno, že jejich zaopatřovací požitky řídí se ustanoveními zákonů z r. 1926, č. 103, 104 a 105.

Vychází 20. každého měsíce. — Předplatné ročně Kč 20.—, s přílohou »Archiv pracovního a sociálního pojišťovacího práva« ročně Kč 32.—, pro předplatitele časopisu »Odborové sdružení československé« Kč 12.—, s přílohou »Archiv pracovního a sociálního pojišťovacího práva« Kč 18.—. Redakce, správa a výpravna v Praze I., Na Perštýně 11. — Majitel: Odborové sdružení československé. — Vydavatel a odpovědný redaktor Rudolf Tayerle. — Řídící redaktor Jaromír Hlaváček. — Tiskem Lidové knihtiskárny A. Němce a spol., Praha II., Hybernská ul. 7.

Novinová sazba povolena řed. pošt. a telegr. 298.987-VII.-1927.